



PAKITU



—Pobre Mariano! Si sempre ho deia ell, que l'ofec el mataria!

19. 398,641

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)



Llegiu cada dijous **XUT!**

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...



Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Caparó
Tota els dies: Extraordinari exit
"La mujer sin nombre"

TEATRE APOLO

GRAN COMPANYIA GIBERT
Cada dia programa variat: Exit grandios
de "El triunfo de Apolo"
Preus baratissims

ROYAL CONCERT

Ideal Coralito - Niña Utrera - Flori-
Orellana i Amparito Blasco

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los dias tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todos los semanas grandes debuts

MONTE-CARLO

Estrella: ADELINA NÁJERA

TEATRE ESPANYOL

Companyia SANTPERE - BERGES
Crochard, corrido, ignoscent i
màrtir.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.



Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas**.

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

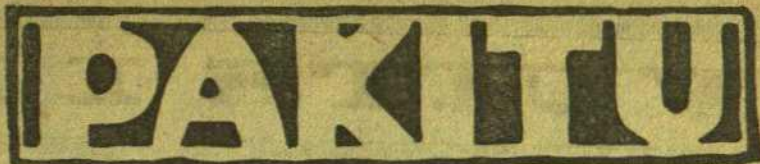
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.



El PAKITU, el nostre estimat germà, degut al seu mal cap, ha tingut de tocar el dos de Barcelona. Ja l'hi dèiem nosaltres: «Noi, tu acabaràs malament!» Però ell ens feia el mateix cas que els pardals de la Rambla de les malediccions dels transeünts. Mentre l'hereu sigui fora, s'encarregarà de divertir la parròquia en PAKITU, el seu germà petit. Però en PAKITU, si bé és alegre com un bateig, és moral com un *reparto de premios*, i no esperin que els surti amb verdositats, car li fan tres coses. En PAKITU vol fer riure sense faltar a la criança. Vol que del seu bon humor en gaudeixi tothom sense tenir de fer-ho d'amagatotis. Si l'esgarriat PAPITU, mentrestant, posa seny, tornarà i serà rebut com un *hijo prodigio*. Si no té esmena, aquí queda el PAKITU, servidor de vostès.

LES HORES TONTES

HEM sentit dir molt sovint que en aquest món tothom té una hora tonta, i Déu nos en guard d'un ja està fet! I no serà per manca d'advertències i avisos que la gent es dona contínuament com si formés part d'una mena de germandat contra el badar, perquè a mica que us vegin parat o distret, sentiú que us diuen: «L'ull viu a l'hora de l'apat!», o bé, «Aquí a Barcelona no val a badar!», o «*Al tanto!*», i moltes altres locucions populars que tenen la missió d'espavilar a la humanitat.

Però és en va tot el que es digui; l'home—i ara també la dona—sol portar un rellotge que cada dia li marca fatalment una hora tonta, si no li'n senyala dues o tres.

Com vostès compendran molt bé, l'estudi d'aquestes hores, fet amb la mateixa detenció i cura que posaríem en l'estudi de l'Esperanto si fóssim ximpls, pot donar-nos temes inexhauribles per anar omplint el buit que ens han fet en aquesta plana.

Això del buit mereix una explicació, que la donem perquè no ens la demanen; i l'explicació és aquesta: tothom sap que quan un hom

s'enganxa la roba i té la desgràcia de fer-se un estrip, diuen que s'ha fet, o li han fet, un set. Doncs bé; nosaltres, com que som progressius, anem més enllà; no ens hi plantem a set, i no en diem set i mig perquè el set-i-mig està prohibit, però en diem vuit. Sí, senyors: tenim un buit que s'ha d'omplir d'una manera o altra, i com que «si m'embrutes t'emascarar», o *dime con quién andas y te diré la buenaventura*, creiem que ha arribat l'hora d'anar a l'hora, que vol dir anar bé.

Això d'anar bé, és una cosa que ho recomanen els metges i que és bona per la salut, amb lo qual resultarà que hi sortim guanyant, puix si hem de creure al senyor Canons, fabricant de merengues de munició, diu que anirem tan bé, que el diari ho porta.

Amb això, anem a començar la nostra dolça tasca amb certes consideracions sobre l'hora més tonta que s'ha inventat, que és l'hora de llevar-se.

Un servidor de vostès—això de servidor és *coba*, perquè, si volen criats, vagin a la Rambla—entén que el temps més ben aprofitat és aquell que es passa al llit—dormint, s'entén,—car mentre l'home *clapa* disfruta del major benestar sense gastar-se un ral.

A lo millor somnia coses meravelloses, com són: un biftec amb patates o la regeneració d'Espanya; o bé somnia truites; el cas és que es diverteix més que amb una gasetilla d'en Luengo, i no hi ha ningú que li'n faci pagar res. Si menja, pren del que vol i tant com vol; si beu, no para fins que el cor li diu prou; i si vol estrenar vestits nous, escolleix els més macos sense que li posin cap limitació.

Es com si se n'hagués anat a viure a Xauxa. Ara calculin si abandonar tot això per un tres i no res no fa *mec*. Què dic, *mec*!... Tres vegades *mec*: mec, mec, mec..., com una bicicleta.

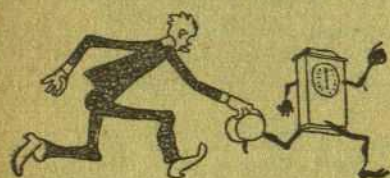
Jo, per això, quan toquen les dotze del migdia i tinc d'acomiar-me del *piltre*, tinc una hora tonta. Una hora! El temps just que acabo d'invertir en escriure aquesta crònica, feta en pijama i sabatilles...



VUITS I NOUS

NOSALTRES tenim un amic que és empleat de l'Estat. Aquest qualificatiu, abans despertava més enveges que el de protegit d'en Collaso. Empleat de l'Estat volia dir llevar-se a les dotze, pendre un vermut a l'oficina, anar al cine a la tarda i, si li donava per aquí, fer de periodista a estones. Era una canongia civil, una rifeta assegurada, un *pleno* mensual, una herència cobrada a plaços fixos.

Però ara les coses han canviat. El nostre amic empleat oficial no dorm, ni menja i ha perdut sis quilos i el color. Està ensopit, no paeix bé



i fins renega. La canongia s'ha tornat cadena temporal, i la rifeta una llauna, i el *pleno* una mala ratxa, i la herència un des-

heredament. De privilegiat, s'ha convertit en *explotado*. El fan treballar, ja els ho diré.

Nosaltres, que varem néixer dropes i treballem per raons digestives inel·ludibles, ens fem càrrec de l'afrosa situació del nostre amic i el planyem. Paraula.

El tipus popular de ceguet del violí, abans inspirava llàstima i convidava a donar-li deu centims. Ara, s'ha girat la truita, i el ceguet filharmònic és assetjat, cercat i conquerit pels empresaris que estan de punta amb els músics.



Algun teatre de Barcelona ha fet l'orquestra amb cecs *camuflats*, per a guardar les apariències. N'hi ha que fins fan veure que llegeixen els diaris. Altres simulen extasiar-se davant el decorat. Res, una cosa força assajada.

I no serà estrany que en lo successiu un empresari que estigui de males, digui allò de: «No em queden ni deu centims per a fer tocar un cec.»

Lo que hi haurà és que, si es posen de moda, no s'hi acontentaran amb deu centims.

Els nostres regidors, tan goig que feien!, han rebut del carpó. Ja són al pot. Un Reial decret els ha convertit en *miseros ciudadanos*. Adéu, negociets, i rifetes, i *pase* d'en Foronda, i tecs i passejades!

Després d'una setmana de mals de ventre, d'esglais a l'engròs i d'ais al cos, ha vingut la patacada. El dia del cop, no se'n sabien avenir, i si no els treuen, encara hi serien, arrapats al setial.

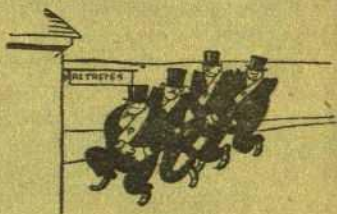
Pobrets! Quina llàstima feien! A la sortida de la sessió fatal, ens trobarem amb en T..., la cara del qual semblava un drama de família.

—Resignació —
varem fer-li—i força anys de vida per resar per la difunta.

—Sí... vegi... Però, ves com l'hi dic, jo, ara, a la dona!

I en V..., acostant-se, ens digué:

—A la dona, rai! Ves com l'hi dic, jo, a l'altra!...



Pobre Alba! Allò d'en Clavé (l'immortal, ens en descuidàvem): «...l'alba somriu, canta lo gall» ja és al pot. Ja l'Alba no somriu, i si el gall canta, no va per ell el pollastre. Nosaltres, que tenim el cor sensible com una placa fonogràfica i som tendres com una marenga, el planyem de tot cor.

Es un viu que ja no el farà més; és un pinxo que ha rebut; és un *as* que s'ha tornat cavall de copes. Pau als caiguts! Deixem-lo en son retir de Suïssa, on, segons ens diu en Torras, l'únic que li resta fidel, es dedicarà a fer rellotges i carteres.

«L'ambició va matar a Napoleó», deia el meu avi. «I va fer la guitza a don Santiago», afegeixo jo.



= FEMINAL =

BIARRITZ, Ostend, La Garriga, Sant Gervasi de Cassoles... Adéu-siau! Fins l'any que ve, si Déu vol...

L'express de Sarrià travessava camps i rieres, furiat com un llampec, mentre una servidora, recolzada sobre el marc de la finestra del meu departament, m'apropava altra volta a la ciutat, donant per finides les vacances de l'estiu, que tan bons records m'han deixat.

La tarda, melangiosa i molt ben tenyida de color de taronja, s'anava ajeient sobre les muntanyes de color de bisbe, que al retallar la seva silueta en l'horitzó imitaven els decorats de l'Alarma.

Un rossinyol es planyia com si tingués mal de ventre, bo i fent arriscats exercicis acrobàtics sobre els filferros del telègraf...

Quanta poesia! Indubtablement la Tardor guarda el secret de totes les enyorances, puix barrejant-se amb les sensacions del paisatge, matisat de torretes per llogar, em ve a la imaginació el record de la dida; la meua dida; aquella bona dona tan aficionada a la cria de pollastres i de criatures, que s'ha quedat a l'estació de la petita vila forana eixugant-se els ulls, quan el tren s'ha posat a caminar.



Dediquem-li una llàgrima? Apa, som-hi! El plorar d'una manera discreta sempre fa interessant a una dona que viatja sola, i si hi ha lectores a les quals els costa espremer els llàgrimals, els recomano que portin un trosset de ceba embolicat amb el mocador, que és una manera infal·lible d'aconseguir-ho. Ja se sap que la ceba ha sigut sempre una cosa romàntica; per això als que gasten xalina, cabells llargs i pipa, o sien els romàntics, els diuen els de la ceba.

Una servidora, de trucs com aquest, indispensables a totes les senyores distingides i refinades, en sap una pila; i per això el director d'aquest periòdic, que em coneix, m'ha encarregat que cada setmana li faci una crònica de coses femenines.

Es per això que, a l'arribar a Barcelona, en lloc d'anar a pendre el te a la Granja Royal, o bé al Ritz, com tenia per costum, a fi i efecte de fer petar la xerrada amb les meves distingides amigues, he corregut cap a casa, m'he posat a la màquina i he començat aquest treball, que m'està sortint bastant rodonet.

Jo podria ara començar a parlar de les darreres reunions aristocràtiques tingudes a l'eixida de l'Hotel de X..., i citar els noms de totes les dames que jugaven al «Pare Carbasser» amb mi; però no vull que em confonguin amb en «Boy» i més m'estimo parlar de modes, que és el tema més simpàtic a les senyores.

Segons sembla, lo més últim crit seran els trajos egipcis, model Tatamkamen.

Com sap tothom que ho hagi llegit, o que l'hi hagin contat—perquè ningú surt ensenyat de sota les fulles de col,—la tendència de la indumentària faraònica s'inclina a esborrar els accidents curvats dels cossos. Per això en aquell temps no eren moda els mobles de Viena, que tots són curvats.

La silueta d'una dama que s'estimi i que vulgui presumir d'elegància, té d'aproximar-se a la d'un ganivet de postres. Aquelles que tinguin massa formes, facin-s'ho com vulguin, se les hauran de guardar. Ara és forçós guardar les formes.

En lo que hi ha completa llibertat, és en l'elecció de colors. Com més barreja i més estrafalaris, millor.

Sobre un fons color de núvol deu minuts abans de ploure, hi farien molt bonic una dotzena de sanefes horitzontals combinant el verd-lloro amb el color de pastanaga tendra; el blau de garrotada amb el groc tuberculós; i el vermell de muleta amb el blanc d'Espanya e islas adyacentes.

Ara, que aquests vestits resultaran cars, perquè no es poden fer de qualsevol cosa. Amb preferència es recomana la tela de matalàs brodada amb filferro, i si això no pogués ésser, es pot combinar la llustrina de seda amb aplicacions de calcomanies.

Amigues llegidores, fins la setmana entrant, que, si Déu vol, parlarem de coses més substancials.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT



UN TRENCACOLLS

LÒGICA

En una reunió es parlava de parentela, i un dels assistents digué:

—Jo tinc viu l'avi, el besavi i el rebesavi.

—Jo—va fer un altre,—entre fills i néts tinc quaranta dos descendents.

—Doncs jo—digué un tercer,—sóc avi de mi mateix.

Tots se'l miraren estranyats, dubtant de què tingués el cervell a lloc. Però ell, molt seriós, explicà el cas.

—Em vaig casar amb una vídua que tenia una filla casadora. El meu pare, que encara era valent, es casà amb dita noia, i aquí comencen els enredos. El meu pare és avi de la seva dona. Al mateix temps és gendre meu. A l'ensem és fill polític de la seva filla política. La noia, com que és dona del meu pare, és la meva mare. I és sogra de la seva mare. La meva dona va tenir un noi. La cosa es va enredar molt més. El noi és cunyat del meu pare, oncle meu, germà meu i nét meu. Així, la meva dona és la meva àvia perquè sa mare és la meva mare; per lo tant, jo sóc l'home i el nét de la meva dona, i com que sóc l'home de la meva àvia, dit està que sóc el meu avi. Ho entenen, oi?

Tothom digué que sí, però ens hi juguem un peix que es van quedar a les capses.



—Però, senyoreta, com s'ho ha fet per a quedar vídua tres vegades? Per mi, que els emmetzina!

—No. I ara! Que he tingut sort, vet-ho aquí.

El senyor Ramonet, tip de tots els plaers de la vida, va arribar un moment en què es va veure ben fumut.

Els amics van aconsellar-li que es posés en mans d'un bon metge.

—Vés a veure en Pi i Sunyer...—deia un.

—O en Solé i Pla...—feia l'altre.

—O l'Esquardo...—deia un tercer.

—Ja ho tinc decidit—respongué el senyor Ramonet.—Em posaré a mans del doctor Camamilla.

—I ara! No saps que és un talòs?

—Una soca!

—Mata tots els malalts!

—Ja sé el que em faig, jo. Li dec mil duros...

—I què?

—Vosaltres no sabeu lo que és capaç de fer per evitar perdre'ls!



UN SALVATGE

CADA any, durant sis setmanes, el meu amic rendista anava a reposar en un poblet de la costa.

Va fer coneixença amb l'avi Tomàs, un vell mariner de cara cuita pel sol i auriolada amb una barba blanca. El diumenge sempre lluí tres medalles de salvament enganxades a la brusa. El nombre d'homes i de dones que ell havia salvat es feia increïble. Ell sempre contava al meu amic les seves gestes i la generositat de la gent. Un dia, mentre estaven enraonant, sentiren uns crits esgarriuosos. Tots correueren cap un jove que cridava:

—Es la meva dona! Salveu-la! La meitat de la meva fortuna al que la salvi!

L'avi Tomàs es tirà a l'aigua. Es defensà de les onades mal intencionades i al cap de pocs minuts tornà l'heroi portant una dona desmaiada.

La portà al jove desesperat, que després de mirar a la salvada esclatà a riure com un boig. Tothom es pensava que era de l'alegria.

Quan es va calmar, respirà llargament i digué:

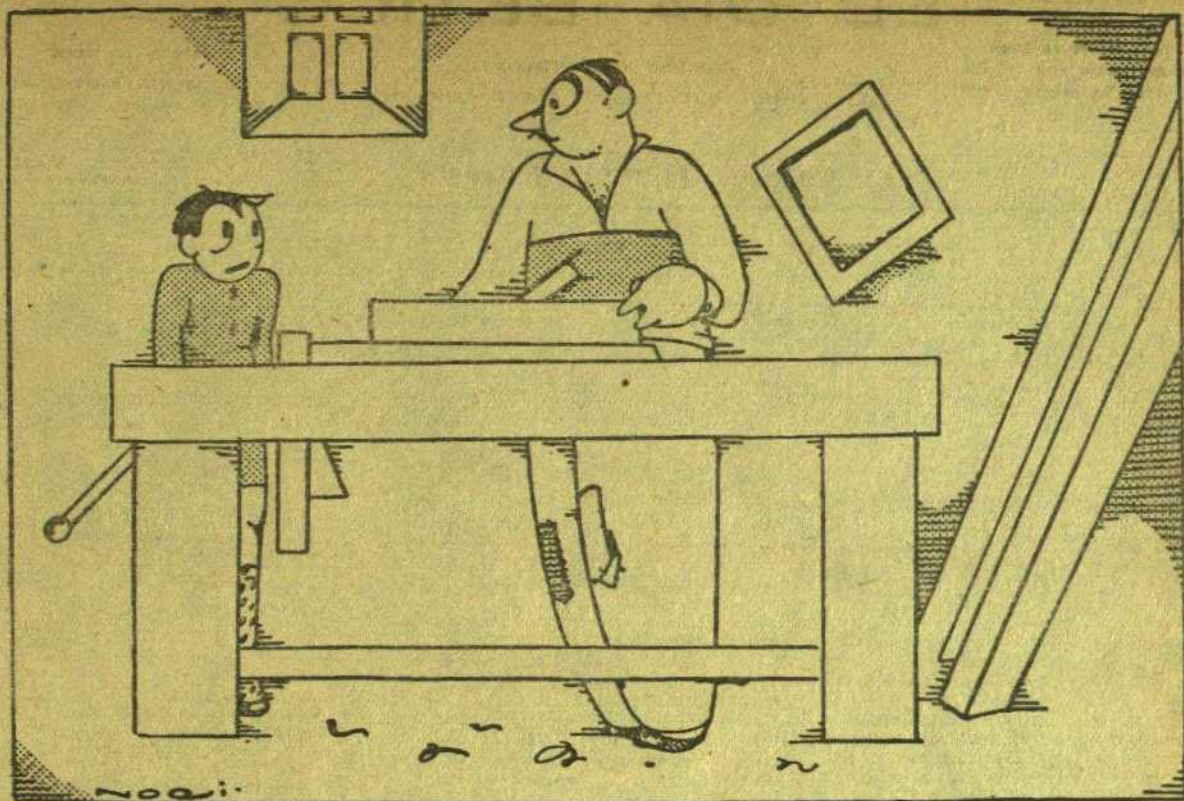
—M'havia equivocat, gràcies a Déu! La meva dona encara dorm. Aquesta és la meva sogra.

—Si que l'he feta bona!—exclamà el vell mariner.

Després, amb cara de decepcionat, es tregué una bossa de la butxaca i preguntà al jove:

—Quant li dec?

FAUNE VELL



—Vés amb compte amb les eines. Pensa que en Ramon, per haver badat, porta el braç postís.
—I la mà, també li porta?

UNA FAMÍLIA FILHARMÓNICA

No hi ha en el món cap ricatxo
tan tranquil com en Rifeny ;
sempre troba la manera
de fer riure a n'el jovent,
empescant-se qualche cosa
de bromeig, de bona llei.
Justament aquest migdia
anava jo pel carrer
d'Escudellers, quan em criden ;
em tombo, i era en Rifeny,
que així, a boca de *carro*,
em diu :—Noi, quin matament !
—Què us passa ? Estic amb cuidado !
—Més ho estic jo, ves aquest !
Es el cas, que la família
vol que compri, avui mateix,
solfes, peces, partitures,
molta música, s'entén,
i corro de Ceca en Meca,
i lo que volen no hi és !...
—Però, escolteu : per ventura
us fabriqueu els concerts ?
—Encara no, mes sospito
que això ja vindrà amb el temps ;
per ara, plens de modèstia,
sols són músics-aprenents ;
la dona toca la gaita,
o sia el sac de gemecs ;

el meu sogre està que bufa...
son fiscorn a *tutiplè* ;
ma filla gran, al piano
sempre li dóna turment ;
la mitjana aprèn el cel.lo ;
el fill petit, amb bon zel,
fa grinyolar tot el dia
un pernil, fent-me l'*arquet* ;
i la sogra truca al bombo
i aprèn de moure els ferrets ;
i per postres, la cuinera
(ja ho veig, per a no ésser menys)
es calça unes castanyoles,
i... rec, rec, requetexec !...
—Carat ! Si que et compadeixo,
infeliç amic Rifeny !
Mes, digues : i tu, res toques,
entremig d'aital infern ?
—Vull ser-te franc ; vaig pensant-hi,
mes no sé a quin instrument
aficionar-me ; i com sia
que em van costant molt quartets
tantes lliçons, cordes, solfes,
i... trastets de desconcert,
en previsió (jo no bado !)
de què s'acabi el *parné*,
fa prop d'un mes (ep, no riguis !)
que en secret, tal com ho sents,
prenc dues lliçons diàries...
—De què ?—De passà el platet !

AVISO, ADVERTENCIA O NOTIFICACIÓN

Este DIA BÉTICO que recorren ahora pausa y lentamente vuestros sagaces ojos de la cara, es el mismo DIA BÉTICO que salía en el PARITU (la tierra le sea alevé). Como la casa le ha guillado, DIA BÉTICO ha tenido que buscar a corre-cuita otra, y ha tenido la potra de dar con el PAKITU, que, generoso como un vino rancio, y sin tener nada de rancio, le ha abierto de bat en bat sus hospitalarias puertas. Si no, hubiera tenido que clapar a la serena y contarle sus cosas al sereno, con lo que hubiera dormido al sereno. Ya lo saben, pues. «Este es aquí», que dijo Schopenhauer.

UNA AUTO-INTERVU, O LAS PENSADAS DE BUENDIA

Aunque me esté de aquello más mal el decirlo, un servidor, Buendía y Gassol, no ha hecho aún declaraciones a nadie. Los periodistas, que me tienen tirria, me han dejado de rincón, y por cuentas de venir a engrescarse con mi voz, que si no es argentina es bien bien uruguaya, han ido, como unos carneros, a hacer garlar a Romanones, a Goicoechea y a un pedo de sudados más que, la buena verdad, hacen tres cosas.

Yo, a pesar del cambio, soy franco. Me había pensado cada día, ya de buena mañana, de 21 botón, esperando la visita de un redactor de *Le Matin* con su fotógrafo correspondiente; pero, ca, sombrero! Ni los miles. Nadie, en estos momentos suculentos, me ha dicho asno ni bestia.

Pero como yo no me ahogo con poca agua, no voy a quedarme en el pap todo lo que tenía empollado, y para que mis lectores, lectoras, lectorillos y lectorillas sepan lo que pienso, me haré la intervú yo mismo, y Angela María.

—¿Qué opina de la situación actual?—pregunta Buendía, reporter.

—¡Qué le diré, santo cristiano!—responde Buendía personaje.—Que esto de que hayan engegado las Cortes al botavante me va más a la hora que un «Longines». ¿Qué hacían allí aquel gavadal de sóminas con acta? Garlar, ¿oy? Pues que garlen con la raspa, que nos saldrá más cómodo. Yo lo siento nada más que por Trias de Bes, que le han esbarriado el marro y no podrá hacer el mee en el Congreso. Pero, ¡qué le haremos!

—¿Y de esta mandanga de las subsistencias, qué me dice?—hace el Buendía plumífero.

—Pues, que hay que sacar el Santo Cristo gordo—hace el Buendía prosopopéyico.—Hay que pegar de valiente, pues es muy empipador que para comer un plato de delgadas o un civil con casaca, tengas que puginar dos nabos.

—¿Y qué tiene usted pensado sobres el futuro Gobierno?—dijo el Buendía reporter «as».

—Pues—contestó el Buendía pez gordo,—que hasta que se nombre el ministerio que tengo empescado no iremos como cale. Píjese: Presidencia, Puig y Cadafalch (no le vendrá de una); Gobernación, Ferrer Bitini; Estado, Montero (Joacuin), porque ha estado en medio mundo; Hacienda, un servidor (¡no vale a badar!); Guerra, Sala (don Alfonso), que es muy bético; Marina, Manolo Utor, que en la «Marina»

no tuvo rival; Trabajo, Pahissa, el músico, que es una fiera para el trabajo; Instrucción Pública, Xenius, si La Cierva no hi tiene que decir; Gracia y Justicia, un amigo mío que ha sido jurado seis golpes; Fomento, Colominas Maseras, que es de los avanzados. Que lo prueben y se la merán los bigotes.

Y aquí, yo, el Buendía literato, hice una seña al Buendía reporter para que guillara. Así lo hizo, y vet-ho aquí. ¡Ah! Y si me hacen ministro, ¡verán qué manera de hacer economías! Crean que salvaré la situación, comenzando por la de un servidor. Hay que predicar con el ejemplo.

BUENDIA Y GASSOL

Nota de casa.—Buendía sueña tortillas. ¡El, ministro! ¡Si será pallús! Para hacerle a él ¡ya tienen a Salvatella, que es más cayo! Para esto no hubiera calido tanto rebombario.

LOS PUNTOS Y COMAS, O RECUERDOS DE CUANDO ERA MISON

Un servidor, un golpe estuve enamorado. Pero no creáis que mi amor fué de pan mojado con aceite, no; fué una pasión balkánica, como aquellas de Hero y Leandro, Beatriz y el Dante, Romeo y Julieta y Daoiz y Velarde. Miren si lo estaría de tostado, que hasta hice un verso como un vulgar López-Picó.

Mi amada vivía en la misma casa que mengui, o sea, en una casa de despesas que tenía doña Paz Guerra, mamá de tres hijas que se decían Rosa, Casimira y Julia. Y, ¡hijitos!, que no me dejaban vivir con aquello de que si haces los tatos a Rosa, o es a Julia a la que haces los muñecos, o a Casimira a la que haces la corte.

Por esto, y porque un servidor no tenía valor para declararme cara a cara (era muy tierno aun, ¿saben?), endifné una poesía y se la di a la raspa. Pero, ¡oh catástrofe americana!, la arrebataron las tres hermanas a un mismo tiempo, y ¡vaya un hervido que se armó!

El verso decía así:

«Es Casimira horrorosa
Julia es un rinoceronte
y debe estar en un monte
porque es una fiera Rosa
a ti quiero por esposa
estrella adorada mía
y pese a tu madre impía
hoy te espero por la noche
en la esquina con un coche
para casarnos.—Buendía.»

Bueno: por la noche, a la hora de la guillada, hicieron cabo las tres hermanas y me chafaron la guitarra.

—¿Por qué venís plegadas?...—hice yo.
—Porque me has citado...—hizo Casimira.—Claro lo dice aquí:

«Es, Casimira, horrorosa
Julia; es un rinoceronte...», etc.

Como te has descuidado las comas, yo las he puesto... Soy yo la citada.
—¡Badas!—dijo Julia.—Las comas se han de poner así:

«Es Casimira horrorosa,
Julia; es un rinoceronte;
y debe...», etc.

¿Verdad que hi toco? Es para mí la cita.
—¡Romanes!—dijo Rosa.—Es así como hay que leer:

«Es Casimira horrorosa,
Julia es un rinoceronte
y debe estar en el monte
porque es una fiera; Rosa,
a ti quiero por esposa...», etc.

¿Oy que sí? ¿Vamos a casarnos?
—¡Id a tomar viento las tres!—hice empipado.

Y guillé, las piernas al cogote.
Porque lo pistonudo del caso es que la carta tenía que leerse así:

«Es Casimira horrorosa,
Julia es un rinoceronte,
y de se estar en el monte
porque es una fiera Rosa.
A ti quiero por esposa,
Estrella, adorada mía...», etc.

La que me tenía tarumba era la raspa, que se decía Estrella.

Desde aquel día pongo comas y puntos hasta en la taquigrafía. No estoy por razones.

BUENDIA Y GASSOL

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Qué debe hacer el que al diñaría quiera ir al cielo de pedo?

—Pues llevarse al otro barrio el Quijote, el Dante y el Paraíso Perdido. Sí, hombres: ¿no sabéis que las buenas obras conducen al cielo?

—¿En qué se parece un camaleón a un fabricante de abanicos?

—Pues en que ambos viven del aire.

—¿Cuándo es conveniente pegar a los perros?

—Cuando se rompen.

—¿Qué animal recibe más?

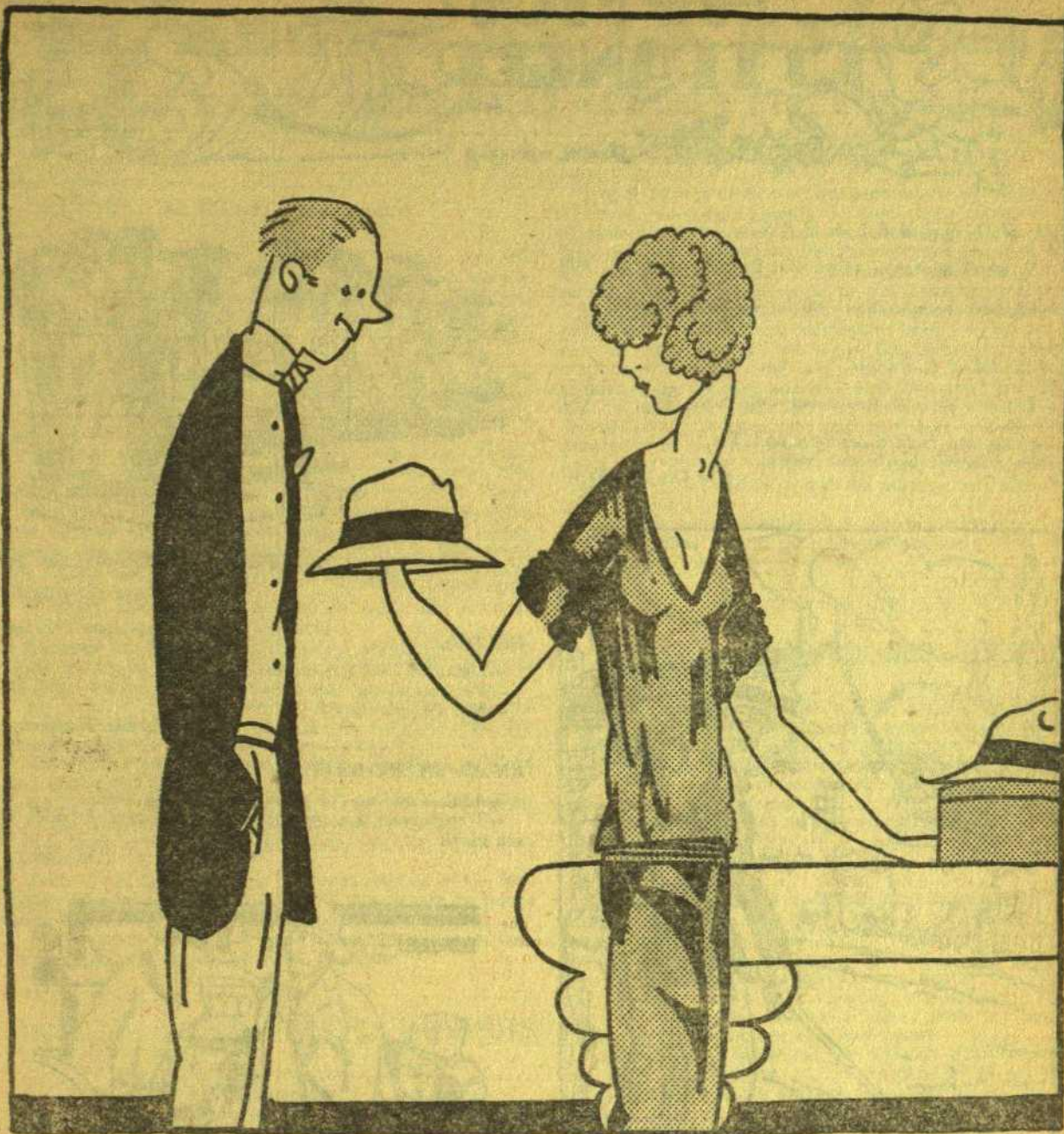
—El burro de un carbonero, porque siempre lleva leña.

—¿Cuál es el pez mayor que se puede pescar con «caña»?

—Pues... una merluza.

—Los tripulantes de un buque sin gobierno, ¿en qué se parecen a los huevos?

—En que pueden acabar estrellados o pasar por agua.



—Deu pessetes? El trobo car. No me'n podria treure res?

—Sí vol, li retallarem un xiquet l'ala.

EL DETECTIU

En Marçal tenia la mania «detectivesca» i per tot arreu volia fer gala del seu subtil esperit policíac.

L'altre dia, a Pratmoll, anàvem xerrant ell i jo per la carretera, quan ens topàrem amb en «Milio», el recader.

—Hola, «Milio»!—va dir-li en Marçal tot fent-me l'ullet com dient: «Ara veuràs.»

—Déu los guard, «sinyorets».

—Con que... has menjat ou, avui, per dinar?

—Qui? Jo? No, «sinyor». Costelles.

—Bah! Pensa-hi bé. Tu has menjat ou!

—Ai, caratsus! Li dic que no!

—Però, home! Si encara en portes la barba tota bruta!—digué en Marçal, empipat.

—Tafoi! Gran mal se'n fa! Com que en vaig menjar abans d'ahir!



NO HO SEMBLA PAS

—Vostè és adorable, senyoreta. Prop de vostè tinc vint anys!

—Caram! Doncs, miri: no ho sembla pas.
(De Sans Gène.)

ES DIFERENT

—Em sembla que has rebut una carta d'amor. Vull veure-la.

—Si és una factura, espòs meu! Té.

—Es diferent. No la vull veure.
(De Die Bombe.)



—Mira aquesta vaca com ens mira.

—Potser és la mare del vedell de qui era el biftec que havem menjat avui.

(De Le Rire.)

NEGOCIS

—I per deixar-li aquests diners, quina garantia em dona?

—La paraula d'un home honrat.

—Torni amb aquest i eis hi deixaré.

(De Le Rire.)



—La felicito, senyora. Però quina llàstima que no hagi tingut cap noi!

(De Le Rire.)

PETICIÓ

—Deixa'm cent mil mares.

—Per conquistar una dona?

—No. Per plantar-la.

(De Fliegende Blätter.)

EN EL MUSIC-HALL

—Aquí sí que no pot trobar-se cap dona fidel.

—T'enganyes. La guardiana dels retretes és fidel al seu marit.

(De Sect.)



—Vostè aquí? Què hi fa?

—Espero el tren.

—Quin?

—El que vostè agafi.

(De Sans Gène.)

PREGUNTES

—Mamà. Per què té tan pocs cabells el papà?

—Perquè pensa molt, filla meua.

—I tu, per què en tens tants?

(De Simplicissimus.)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

FUTBOL

«ATHLETIC», DE BILBAO — «BARÇA»

QUAN vingueren els equips femenins, tots els que anàrem a fruit del futbol amb canya-màs i les combinacions d'unes xicotes, que tot lo més que sabien marcar eren uns mocadors, sortírem decepcionats, pensant: «Vet aquí els equips femenins!»

Dissabte i diumenge, veient botar com una pilota a en Travieso, llençar-se com una bala a en Carmelo i des-
pejar les situacions a empentes per en Larraza, sortírem pensant: «Vet aquí els equips masculins!»

Tots els extrems són dolents (no t'ofenguis, Piera), i tant ens empipa la complimentosa conformació dels equips forasters, com la cossa seca dels *leones del Norte*.

Si arriba a ésser una lluita de campionat, és ben segur que més de quatre s'haurien tingut d'apuntalar l'ossamenta amb xinxetes i trossos de cordill, ja que ningú em negarà que d'un parell de patades al ventre l'organisme se'n ressent.

Si vostès tenen interès en què els parli dels nostres, ho faré començant per l'Alcàntara.

De tota la davantera, l'Alcàntara sempre sobresortí, repartint el joc i animant als companys com si fos el davanter-centre.

En Sami, que ocupava aquest lloc, hi hagué moments que ens donà la sensació de què era a fer un riu. No podem qualificar de brillant la seva actuació.

En Piera i en Sagi-Barba, sempre amatents, perden ben poques pilotes.

En Sancho, una mica empipat de les topades amb en Larraza, però voluntariós com de costum.

En Martí i en Carulla acabaren d'ajudar a un bon conjunt.

Però... ara, quietud i res de comparacions ni de fantasies. Tinguem una mica d'espera, que el dia 14 no és gaire lluny.

Els resultats foren 2 a 0 el dissabte i 5 a 1 el diumenge, tots dos dies a favor del «Barça».

BANYES I BANYUTS

La història fidel i sincera
d'una tarda poca-solta,
que en lloc de donar una volta
vam veure a en Martínez Vera.
(Els «toros» eren d'Angoso,
dels que no sempre fan l'oso.)

DESPRES que a vostès els hagi passat l'emoció de veure'ns convertits en una mena de Dant Alighieri de segona mà, podran enterar-se detalladament de com matàrem la tarda les divuit persones, una noia i un soldat que per malifetes d'algué es trobaven diumenge als dominis de Tauro (això sí que ens ha resultat bonic!!).

La nota més ressaltant per lo rara, fou la *bravura* dels «toros», que a part del primer i quart, mereixien els aplausos que li donaren; particularment al tercer, que se li hauria de fer una estàtua o que en Torrabadella li dongués la presidència honorària de la «Penya Jaque-tón»; vaja un animal amb empena, coratge..., i de noblesa, riguin-se de la part no electiva del Senat! Si tots els «toros» fossin així, tots els «toreros» serien com

«Guerrita»; figurin-se que fins el debutant Martínez Vera es va lluir!

Tingué la sort de què els dos seus fossin els millors de la tarda; aconseguí l'orella del sext sense adonar-se'n; el mateix no s'ho creia; de les coses així, jugant a billar, se'n diu un *churro*. En Pastoret, pel contrari, tingué els dos «toros» pitjors; menys mal que com que ell també és dolent, la diferència no era gaire notable.

D'en Canalfuente no hauríem volgut escriure'n res; primerament perquè ens empenya haver de posar un nom de tretze lletres i en segon lloc perquè també ens empenyen les coses del seu «amón»; el pobret és una calamitat tauròmaca; sobretot amb l'espasa; parodiant allò de «*cualquier vaso de vino lleva más agua que el Manzanares*», podríem dir que qualsevol dispesera de dues pessetes amb entrant i postres, mata més que aquest angelet de Déu; li van donar un avís, i això perquè el «toro» es va fer càrrec de què era massa tard; sinó, encara hi seríem...

Nosaltres, que som enemics de violències, creiem, però, que de vegades estaria molt bé una pallissa...

Paraula.

TITO FLAVIO

XAFARDERIES TEATRALS

AMB això del plet teatral que ha vingut pre-
ocupant durant molt temps a còmics, em-
presaris, músics, choristes, apuntadors i de-
més gent farandulesca, ha passat com amb
aquelles el·leccions cèlebres que van inspirar
a en Calvet la seva famosa frase, de: «tots guanyant»,
o bé aquestes darreres el·leccions parcials del districte
de Granollers en que a hores d'ara, quan ja del Congrés
no se'n canta gall ni gallina, encara no sabem qui va
guanyar.

Si diguéssim que el conflicte està solucionat potser
ficaríem els peus a la galleda; però el cas és que d'una
manera o altra han anat obrint tots els teatres; amb
músics sindicats o antisindicats; amb apuntadors del
ram o amb gent improvisada que només apunta al
plat de les seques; amb tramoies professionals, o de
per riure, amb tiris o amb troians; amb fas o amb
nefas; és a dir, amb lo que han pogut.

Nosaltres, que no volem prejudicar la qüestió perquè
de jutges no en tenim res; ni l'esperit ni la matèria;
ni el mal gènit ni les patilles, ens basta saber que fan
comèdia a tot arreu i, encara que la facin a batzegades,
com que hi anem d'arròs, no hi ha res a dir.

Si fóssim allò que se'n diu crítics severos, o sien
d'aquells que a tot arreu hi troben taps, podríem dir
que la estrena de *Cándido Tenorio* feta a Eldorado per
la companyia madrilenya no ens va convèncer perquè
és bastant poca-solta, però com que de taps no volem
trovar-ne ni a la bassa, hem de dir que la esmentada
obra fa riure molt, a jutjar per el *regosijo* del públic
que hi acut a veure-la.

En el «Barcelona» segueix interessant al públic la dar-
rera comèdia dels germans Quintero, anomenada *Las
vueltas que da el mundo*, encara que no més sigui pel
títol, d'una actualitat espantosa; sobre tot per els ex
regidors de nostra benllobuda ciutat.

La empresa del «Victòria», fent un punt d'home, va
obrir el dissabte sense *coro* i el públic que tenia ganes
de sarsuela s'hi va ficar a empentes i rodolons com si
fos un tranvia de les Arenes.

L'Anselm Fernández, en Calvo, en Ferret, la Pérez,

la Amada Alegre i demés elements de la companyia van posar-se a fer comèdia amb la mateixa unció d'un capellà que diu la primera missa, i no cal dir que els hi van dir *uva!*, que vol dir raïm.

Al feudo d'en Rojas i la Caparó, que es el Còmic, el dissabte no s'hi cabia. Van estrenar un drama passional anomenat *La mujer sin nombre*, que va fer vessar més llàgrimes que la Guerra Europea.

Es una obra tendra com un llonguet acabat de coure i emocionant com un R. D. d'en Primo de Rivera, que va omplir al seu autor, en Lluís Marin, de llorer suficient per a fer estofat tot l'any.

I anem per la estrena de una revista d'en Manolo Fernández, ocoreguda al teatre «Apolo» el dissabte passat. Porta per títol *El triunfo de Apolo* i demés porta música del mestre Font.

Si la nova revista l'haguessin estrenada al «Palace», ben segur que no hauria agradat a ningú, però feta al «Apolo», va ésser un èxit; sobre tot després d'un discurs de l'autor, que va convèncer a uns quants descontents que mai en manquen.

Com a qualitats, n'hi trovem una de molt gran; la d'haver aconseguit distreure al públic sense necessitat de derrotar enginy i gràcia; i com a defectes, francament, no n'hi sabem trobar cap.

El cas és que en Gisbert, fins ara, és el que ho ha sapigut entendre millor amb el truco de la baratura de preus; doncs la gent hi va com mosques.

L'HOMME DE LA CONXA



—Per què no t'agrada el mig-centre del team contrari?
—Què vols que et digui! Em carrega molt!

ESPURNES

El metge.—El que vostè té, són morenes.

El client.—I això és greu?

El metge.—No. Però és un mal que no convé que el perdi de vista.

LLUFES POÈTIQUES

(Recull premiat amb la Llegum Natural en els Jocs Florals de Sant Ximpiç)

Ha agafat una mania
en Boi des de que és casat:
que el cor li pesa molt menys
i li pesa més el cap.

Si m'agrades? Si m'agrades?
Que si m'agrades, Carmeta?
M'agrades gairebé tant
com el llomillo amb mongetes.

Entremig de los teus llavis
deixa'm fè un petó, Sabina...
Mes, ai!, que t'has pintat massa
i ma boca embrutaries!

Nena, la de dolça boca;
nena, la dels ullets blaus;
nena de daurades trenes...
quan me tornes els vuit rals?

Per un petó que tu em facis,
Carmeta, et donava el cel,
i per un que jo vaig fer-te'n
vares donar-me un revés.

A les deu et vaig conèixer;
a les onze..., no ho vull dir.
Dóna expressions de part meva
als que preguntin per mi.

Cada volta que contemplo
tos llavis de fi coral,
penso amb els tips de maduixes
que em vaig fer l'estiu passat.

LA DISCUSSIÓ

EN Pau i en Pere, escriptors de l'oficina d'Impostos imaginaris, de l'Ajuntament, estaven sempre com gat i gos. No hi havia dia que no es barallessin, malgrat els avisos del senyor Narcís, el cap del negociat.

Aquell dia la discussió prengué caràcters tràgics.

—Ets un burro!—exclamava en Pau.

—I tu un idiota!—feia en Pere.

—Ets un animal!—repetia en Pau.

—I tu, un pallús com no n'hi ha d'altre!—replacà en Pere.

El senyor Narcís intervingué:

—Però, senyors! Vostès parlen com si jo no existís! No tenen en compte que jo sóc aquí!



AL VOLTANT DEL MUNDO

PER A FER LA SOLITARIA (TÈNIA)

Tots sabem lo difícil que és expulsar del cos a la solitària. La majoria de les vegades la ciència s'estrella amb la tossuderia d'aquesta bèstia tan amigable de les lluites intestinals.

Per als llegidors que sofreixin les molèsties d'aquest paràsit, els recomanem lo següent: Es lloga un encantador de serpents, procurant que els refilets del flubiol ressonin a dintre de l'ullet, cosa que pot aconseguir-se acostant la part posterior arran del nas de l'encantador.

Està provat que, al cap de pocs moments, la bèstia, sugestionada, surt graciosament, descrivint capricioses figures.

El pacient pot convidar a totes les seves amistats, segur de què quedaran gratament impressionades.

Es de molt mal gust que darrera de la tènica surtin residus de menjar. Això, a més d'ésser de mal gust, molesta a l'encantador de serpents.

ENCENADOR PRODIGI

El savi Mr. C. Huldegot, acaba d'inventar, a Xicago, un encenedor que és l'admiració de tothom.

Es tracta d'un encenedor amb el qual un mateix pot curar-se tota mena d'enfermetats.

Amb aquest encenedor no es necessita *melxa*.

Però com que tot té els seus inconvenients, aquest invent meravellós també té els seus. La majoria dels que l'usen pateixen de mal de pedra.

CATEDRAL DESTRUIDA PELS MICROBIS :: ::

A Heifiedburg (Alemanya), uns microbis desconeguts han destruït la catedral.

Els savis de tota l'Alemanya, o, millor dit, tota l'Alemanya, ja que allà tothom és savi, estan preocupats amb motiu d'aquest fenomen.

El microbi, vist amb el microscopi, presenta l'aspecte d'un picapedrer en miniatura. L'han batejat amb el nom de *bacilus anticlericalius*.

A l'assabentar-se el Papa de l'existència dels microbis aquests, els ha excomunicat a tots.

L'ESPIRITISME AL CONGO

Un francès anomenat B. Olet de Montaigne, ha provat d'introduir el culte a l'esperitisme al Congo, però ha sofert un fracàs de pronòstic.

A la primera reunió es va trobar que, celebrant-se a les fosques, els esperits dels negres no es veien.

AL POL NORD EN CARRETÓ

Un savi nord-americà està projectant anar al Pol Nord en un carretó de 60 HP. Es tracta d'un vehicle més original que l'Utrillo. Es compon de dues rodes mogudes per un agent electoral, que són els que més traça hi tenen. Els radis no són de fusta ni de ferro: són radis d'acció. En son interior hi ha totes les comoditats: calefacció, aire acanalat, gramòfon, ratiera automàtica, pinta espessa, trapezi i ruleta amb *truco*. Porta conserves de bròquil, vi carbonat i pa Narra, que és el que alimenta més.

L'expedició durarà un any, si no plou. En cas de defunció del savi, que tot pot ésser, puix és vellet i pateix de la baba, el carretó podrà seguir solet sa ruta i assolir el Pol com si tal cosa.

L'Acadèmia de Ciències Culinàries de Berlín subvenciona l'expedició amb 3.000.000 de marcs (pela amb trenta).

L'HOMME MES VELL DEL MON

A Cont-Fetty (Suècia) existeix un subjecte que en l'actualitat compta 764 anys.

El seu aspecte és el d'una criatura de set mesos.

Es menja cada dia mig quilo de pa, una lliufa d'arròs i es beu set porrons de fosfatina.

Va de ventre com una persona normal.

El Govern de Suècia s'ha vist precisat a voltar-lo de policia, car es temia que algun antiquari se l'emportés per revendre'l a algun col·leccionador d'antigalles.

Diu que ell posseeix un remei per a viure cent anys més, però que no vol dir-lo a ningú.

LANG HUSTINOS





Si fóssim dones i, demés de dones, fóssim feministes, tindríem un gros disgust. El cas no és pas per menys. En un diari francès acabem de llegir que a Turquia s'han ficat a la cloaca restablir l'harem com a institució nacional. L'any passat, l'Assemblea Nacional va engiponar un decret abolint la poligàmia; però es veu que allà les dones deuen gastar poc, puix la majoria dels multi-casats protestaren, i ara demanen que dit decret s'anul·li.

I lo bo del cas és que és un mestre d'estudi que es diu Salib Hodja el cap del moviment en favor del restabliment dels harems.

Es coneix que a Turquia paguen bé als mestres. Aquí, molts sols tenen una dona, i encara els sobra.

*** Copiem de *Las Circunstancias*, de Reus:

«El industrial Jaime Juanós, denunció anteayer a la Comisaría de policía de Tarragona que el auto omnibus de su propiedad núm. 273 que hace el trayecto de aquella ciudad a Vilaplana, fué alcanzado por el carro número 441 de aquella matrícula, causándole desperfectos.»

Una de dues: o el carro anava a seixanta per hora, o l'auto anava a pas de matxo.

*** En un diari de Bilbao llegim el següent tros de poesia, dedicat a la feminista Nelly Melba:

«En vez de abalorios para mis cabellos
siete espinas largas hundiré entre ellos;
y en vez de zarcillos pondré en mis orejas,
como dos rubíes, dos ascuas bermejas.»

Si que faràs broma!

*** La Cambra italiana està molt de lloillo. No fa gaire, ha tingut una divertida discussió sobre el dret que fins ara tenien a viatjar d'arròs en els trens les famílies dels diputats. I s'ha acordat, després de xerramecar vint hores, que les sogres no tenen dret a anar de gorra.

Es veu que això de les sogres acapara les simpaties per tot arreu.

*** Copiem el següent epígraf del *Diario de la Marina*, de l'Havana:

«Poetas hispanoamericanos rinden homenaje a España. Querían linchar al Gallo.»

Una manera de fer homenatge com una altra qual-sevol.

Bé: suposem que ja hauran comprès que es tracta de dos assumptes diferents, barrejats per una badada.

*** Diu *El Mundo*, de Madrid, parlant dels pobres empleats:

«Da la casualidad que la inmensa mayoría de esos empleados que hoy se hallan sometidos al infierno de la duda, no faltaban a su obligación por el capricho de holgarse en la cama, leyendo el periódico. Lo hacían por acudir a trabajar sin descanso a otra oficina particular, donde por veinte o treinta duros mensuales se jugaban los infelices el destino que constituía la base, pobre base, de su vida miserable.»

I afegeix més avall que aquests empleats que no anaven a l'oficina eren homes que guanyaven els sous *irrisorios de cincuenta y sesenta duros al mes*.

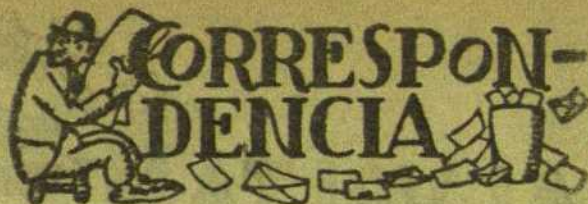
Es a dir, que, en lloc de guanyar-se els cinquanta naps, com uns homes, se n'anaven a pensar per guanyar-ne vint.

Ja feia bé aquella vella.

*** D'El Pla de Bages, de Manresa:

«El preu dels diaris.—Berlín.—A partir del 19 del que som, el preu del carbó es tarifarà en marcs or.»

Entesos, oi?



Manolo: Es massa brut, i com que havem decidit retirar-nos de la mala vida, no fa per casa. Sense dir brutícies, també es pot fer riure.

L'home de la Calandra: Veurem, veurem... No li diem que sí ni que no, perquè no volem compromisos.

Juan: No en tenim de fer res. Cadascú és cadascú, i allà ells. La discreció és una virtut, segons digué Sòcrates.

R. Haslas: Amb temps i palla es maduren les nespres.

Un tronera perdut: Es atrevidot i no ens fa gràcia. Un altre dia serà.

Bertran: Els temps han canviat. Ara farem bondat, més penedits que Fra Garí i més virtuosos que en Viura quan ho era. Amb això, si no envia coses netes, no farem res.

Pollastret: Idem, idem, idem.

Marka: No, senyor. Li responem que dibuixant vostè no s'hi guanyarà la vida. Potser fent serrallet per les sortiges. Ho ha provat?

M. S.: No, senyoreta, no. Ja s'ha acabat aquell temps. Ara som més formals que un embarg, que és lo més seriós que coneixem.

Rata: Veu? Dues setmanes abans hauria anat com oli a les mongetes, però avui ha fet salat. No farem res.

Tòtila: Bé, sí, però què ens explica a nosaltres? Que es creu que som un *vertebero*?

Ramonet i Ramoneta: Té gràcia. El netejarem i farà el seu goig.

Violet: No el publiquem, pel seu bé. Lo menys que diria el llegidor més piadós, fóra: «I no l'envien a presidir aquest ximple?»

P. L. T.: Potser, a còpia de pràctica, arribarà a fer quelcom. Coneixem un tísic, que al començar la malaltia el tossir li costava molt, i quan va morir tossia amb aquella facilitat. Ens entén, oi?

Lluc: No. De cap manera. Primer ens fem retratar per en Baixeras.

Tresols P.: Si no fos tan brut! Però, què hi farem! Va al cove.

P. M.: Pot provar-ho. Si ens fa gràcia, hi anirà. Si no, molts anys de vida per pregar pe' difunt.

Garatx: Farem pel que ens trobarem. Es allò, sap?

López: Els xistos poden anar. Els ninots no són de temporada. D'on surt vostè, ara, amb barrets de palla?

Home de la S.: Aprofitarem un xisto. Es poc, però menys és el talent d'en Salvatella.

Nurmi: Ca, barret!

M. E. S.: Ho trobem neula, ja l'hi direm.

Mallol: Si no fos brut i vell, encara.

Lluent: No ens engresca.

El Phessero del 7: Això ja va publicar-se quan en Weyler era bon mosso.

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA



SASTRERIA LONDON

Para señoras y caballeros

Traje por 5 ptas.

solamente. Soliciten condiciones y detalles hoy mismo.

Para señora, caballero y niños, hechuras de trajes desde 50 ptas. Se admiten géneros del cliente.

Se vuelven con toda perfección trajes o abrigos.

Balmes, 6, entresuelo, 1.ª

POESIA POSTAL (Versos para postales)

Discretes de amor, ausencias, sufrimientos, olvidos, rencores, celos, desprecios, bodas, bautizos, brindis, felicitaciones de santo y de año nuevo, amorosas, misivas, etcétera. Elegante cubierta a tres colores. Es la edición más completa de cuantas se han publicado.—

Precio, 1 peseta.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

EL DOMADOR DE DEMONIOS

Divertidísima y apreciable obra, llena de emociones y sorpresas imprevistas, del genial y malogrado escritor
FELIPE TRIGO

1'25 ptas.

MAISON MEUBLÉE (Verdura)

Habitacions a 5 ptas. Barba, 27 Teléfono

3217 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Telèfon privat. — Asensor. — Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purulaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anasitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESTAS CASH.



IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avaricosis), escrófulas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas agnó, urticarítica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESTAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 31, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. — Preu del frasc Una pesseta. — De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

F. ALBERTI

ULTIMES CREACIONS
EN CALÇATS A MIDA

Trafalgar, 80

Barcelona

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL.

De 11 a 1 i de 6 a 8.

SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914: Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::



LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SELLOS UPINE SAS

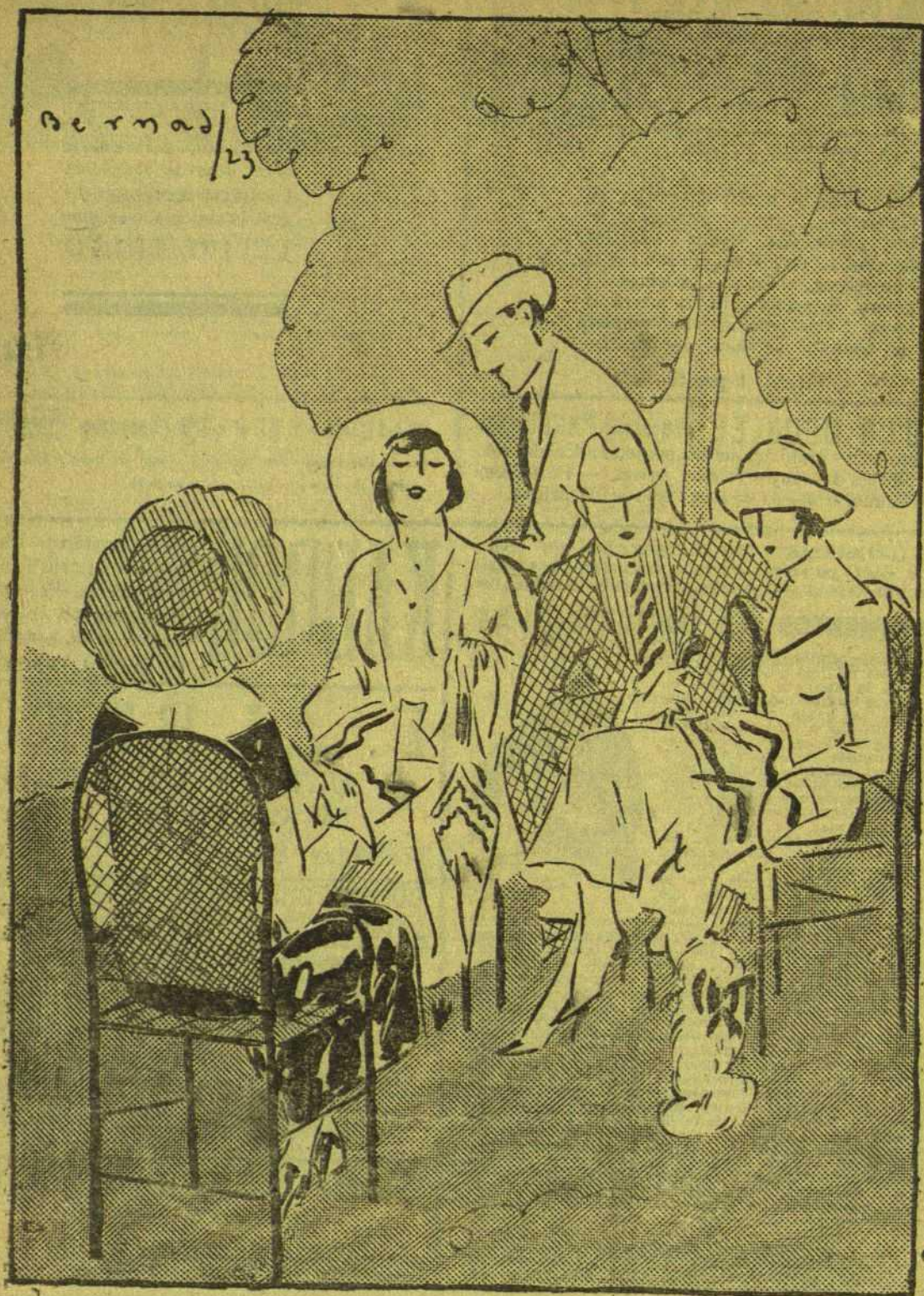
Curació ràpida de la Blenorragia, Cistitis, Uretritis gonocòcica i demes malalties de l'aparell urinari.

CENTRES D'ESPECÍFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat

contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Espeífics :: :: :: :: ::



—Al meu carrer, Lluís, passen coses molt estranyes.
—Prou que ho sé. Jo hi passo cada dia, senyoreta.